

**הנערה המגלמת בסרט
„אסקימו לימון“ את
החברה המכוערת של
הגיבורה (מימין ומשמאל)
היא בחיים חתיכה
יפה ותמירה (למטה)**

המכוערת היפה

והרקומים, גופיות הטריקו הלבנות וכפכפי העץ גבוהי-העקב בשמלות נוראיות שטישו טשו את קווי-גופה. הבגדים אותו לבשה באחת הסצנות היה אומנם משני חלקים, אבל היה חסרי-צורה, עשוי מבד עבה ו-גרם לחזה שלה להיראות שטוח לגמרי. הכשטים היו מחוץ לתחום, ולאורך כל הסרט היה עליה ללעוס מסטיק ולומר את שורותיה בקול מנדנד, נמרח ומתנגן. „אני בטוחה שבמהלך הסרטה דאגו לצלם אותי מהזוויות הכי פחות מוצלחות שלי.“ טענה רחל, „מהיום הראשון התחלתי לקטר ולהתלונן. הסתובבתי באתר-הצילומים ו-אף אחד לא התייחס אלי בכלל. לא קלטתי איך זה קורה לי, הרגשתי כאילו הייתי שקופה. כאשר בסוף יום הצילומים לבשתי

את יפה מדי!“ אמר הבמאי בועז דוידזון לרחל שטיינר, כאשר נפר גשו לראשונה, זמן קצר לפני תחילת צילומי הסרט אסקימו לימון. „לתפקיד ברר כה אני צריך צעירה מכוערת במיוחד.“ השיער הבלונדי הארוך, העיניים הירור-קות, האף הסולד והגוף החשוב של רחל לא התאימו בדיוק לרצונו של בועז. אבל הוא לא התייאש, ויחד עם המאפרת ומע-צבת-התלבושות התחיל במיבצע כיעור, ש-בסופו הודיע לשחקנית הצעירה: „את תהיי ברכה, החברה המכוערת של גילי היפה.“

„הם עשו לי תיסרוקת איומה.“ סיפרה רחל השבוע, „קשרו לי את השיער בצורת שתי קוקיות שהודקרו כלפי מעלה, כמו

בחיים רחל שטיינר היא חתיכה יפה ותמירה, האוהבת להת-אפר וללבוש גיינסים הדוקים ורקומים ו-חולצות-טריקו. כנערה הרגילה במבטי הערצה גבריים, היה לה קשה להסתגל, לראשונה בחייה, למצב שבו נראתה מכור-ערת ומוזנחת עד שלא משכה תשומת-לב.

את הבגדים שלי והתאפרתי, חזרה אלי ההרגשה הטובה. „אנשי הצוות, הניצבים, וסתם צופים שעמדו מסביב הסתכלו עלי והיו כאלה ש-ניסו להתחיל איתי. כמה אפילו פערו עיניים בתימהון ולא קלטו להיכן נעלם הברווזון המכוער שהסתובב לידם כל היום. בהמשך ההסרטה התחלתי להגיע לצילומים בבגדים פרוכטיביים במיוחד — מילנסי גיינס קצרים, מחשוף, כפתור פתוח. הייתי חייבת למשוך תשומת-לב, לפחות בחלק קטן מ-הזמן.“

רחל לא אהבה את תפקידה הקולנועי הראשון, אבל ידעה שהיא צריכה להשתדל (המשך בעמוד 56)

בסרט נאלצה רחל שטיינר להי-מנע מכל שמץ של איפור, והיה עליה ללבוש שמלות חסרות-טעם שטישטשו את קווי גופה ולשנות את תי-רוקתה. היא הרכיבה מישקפיים עגולים קט-נים, ובמשך הסרט היה עליה ללעוס מסטיק ולומר את שורותיה בקול מנדנד ונמרח.

שתי קרניים, וגזרו לי מקדימה מין פוני מטופש וקצוץ שהסתיר רק חצי מצח. אחרי כך שמו עלי משקפיים עגולות וקטנות, הכי מכוערות שאפשר למצוא, והלבישו אותי בשימלה חסרת טעם.“

זו לא היתה אומנם טראומה נפשית, אבל מצד שני גם לא תענוג גדול במיוחד להי-ראות מהבוקר עד הערב, במשך כל ימי הצילומים, מוזנחת ולא מושכת. הצעירה הנאה בת ה-21, הרגילה למבטי-הערצה גבריים בכל מקום, חשה לראשונה בחייה כיצד מרגישה בחורה אשר יופי אינו נמנה על תכונותיה הבולטות.

היא נאלצה להימנע מכל שמץ של איפור והיה עליה להחליף את הגיינסים ההדוקים